

тъкъ, той бѣ привечерь на госте въ лѣтния конакъ на турския министъръ на вѣншнитѣ дѣла. Вечерьта поради многото госте разговорътъ бѣше твърдѣ кжсъ и незначителенъ. Но на другия день, петъкъ, 21 май, българинътъ гостенинъ въ пашовския конакъ, въ който бѣше и прѣнощувалъ по настойчива покана отъ пашата, биде заведенъ рано на кафе при него въ една малка, но разкошна и хубава градинка; при зимане кафето посрѣдъ разнообразни цвѣта и близу до единъ бистъръ водоскокъ завърза се единъ доста дългъ, па речи и интименъ разговоръ по дневнитѣ държавни работи, между които естествено българскитѣ не идваха на послѣденъ редъ. При пашата нѣмаше никой другъ. Съ своята откровеностъ и наивностъ ли, или по направенитѣ по-отрано за него добри прѣпоръжки, българскиятъ публицистъ бѣше вдъхналъ пълно довѣрие въ турския министъръ, та и за това послѣдниятъ не се стѣсняваше да открива прѣдъ него нѣща, които въ всѣки другъ случай можеха да се считатъ, до нѣйдѣ поне, за държавни тайни. Българинътъ гостенинъ, възползуванъ отъ това настроение у остроумния, но и прѣмодушенъ турски държавникъ, си позволи да му опише въ най-грозни черти потресаещата картина, която прѣдставяше въ онова врѣме България и да го помоли да употреби всичкото си влияние като членъ отъ правителството за обуздаване върлуещитѣ въ тая страна чети разбойници подъ името черкези и башибозуци, заедно още съ дисциплинирана ужъ редовна войска, и това съ пълно съзнание на мѣстнитѣ власти; при това, той молѣше да се зематъ рѣшителни вече мѣрки за дѣйствителното изобщо подобрене положението на българския народъ, и то въ интереса не само на тоя народъ, но и на самата турска държава. Министърътъ слушаше дълго врѣме съ напрегнато внимание и по нѣкогашъ ским-